

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

EL INOCENTE

L'innocent

França, 2022

Direcció: Louis Garrel

Guió: Louis Garrel, Tanguy

Viel, Naïla Guiguet

Intèrprets: Louis Garrel,

Roschdy Zem, Anouk Grinberg,

Noémie Merlant

Durada: 99 min

Gènere: comèdia

Idioma: francès

Data d'estrena: 07/04/2023

Mentides, coses amagades, i alguna veritat

Essent un dels actors més prolífics del cinema francès (en pel·lícules del seu pare, Philippe Garrel, del seu amic Christophe Honoré, de la seva excompanya Valeria Bruni-Tedeschi, entre molts altres directors) dels últims vint anys, Louis Garrel també fa temps que ha emprès una carrera com a director explorant de manera personal en la comèdia, preferentment romàntica, amb una vocació popular i a vegades assumint un cert llegat de la "nouvelle vague": *Les deux amis*, una mena de triangle a la *Jules et Jim*; *L'home fidele*, sobre la mudança i alhora la persistència dels sentiments amorosos; *La croisade*, en què un nen, davant de la perplexitat dels seus pares, ven els seus objectes més preuats per ajudar a finançar un projecte ecologista a l'Àfrica. Podria considerar-se que aquesta decantació cap a la comèdia marca una distància respecte al cinema del seu pare, l'irreductible Philippe Garrel, que ha abordat de manera descarnada les pulsions autodestructives i els fracassos de l'amor. A la vegada, podria suposar-se que, amb la lleugeresa dels seus films com a director que també interpreta assumint personatges que sempre s'anomenen Abel, es desmarca d'una certa imatge com a actor, que, des dels *Somniadors* de Bertolucci, s'associa a personatges turmentats i recaragolats. Tanmateix, aquesta seria una suposició basada en una falsa impressió perquè l'actor Louis Garrel habita en mons diversos i alguns amb lleugeresa.

El cas és que s'acostuma a tenir present que Louis Garrel és fill de Philippe Garrel, però no tant que la seva mare és Brigitte Sy, també actriu i directora, com ara de *Les mans lliures* (2010), en què la malaguanyada Ronit Elkabetz interpreta una realitzadora que es proposa fer una pel·lícula amb la col·laboració d'un grup de presoners, però que, enamorant-se'n d'un, es troba implicada en una situació per la qual actua al marge de la llei. Anys enrere, la mateixa Brigitte Sy va dirigir un taller teatral en un centre penitenciari. Si ho explico és perquè *L'innocent* parteix del fet que una dona madura (Sylvie/Anouk Grinberg) s'enamora d'un dels presoners (Michel/Roschdy Zem) que participen en un taller teatral que ella dirigeix. Un amor correspost que fa que Sylvie anunciï al seu fill (Abel, encarnat evidentment per Louis Garrel) que es casarà, i que aquest entri en pànic. Casant-se a la presó, un cop en surt després de complir una condemna de cinc anys per robatori, Michel treballa com a descarregador de mobles, però vol obrir

una floristeria, un negoci on hi pot haver un gat amagat. En tot cas, Abel, no se'n fia i decideix espigar-lo junt amb una amiga: Clémence, que era l'amiga més íntima de l'esposa d'Abel, morta en un accident, i que és interpretada per una sorprenentment divertida Noémie Merlant (Cèsar a la millor actriu de repartiment mentre que el film se'n va endur també el premi al millor guió escrit per Garrel, Tanguy Viel i Naïla Guiguet) amb una vitalitat esbojarrada que trenca amb la imatge greu i fins mustia de part dels seus personatges. Ho fan amb tanta mala grapa que, fotent-se'n, Michel aviat els descobreix, però, de manera inesperada, els indueix a col·laborar en un pla. De què som capaços per l'estima cap algú? Hi intervé el desig inconscient d'una aventura? Els atzars de la vida duen a accions inimaginables. Hi ha alguna cosa hitchcockiana en el fet que dues persones es trobin embolicades en les intrigues d'un món aliè.

Sense perdre el registre de comèdia, cultivant dins seu un esperit romàntic, *L'innocent* es converteix en un film d'atracsaments delirant. Sense complexos, Garrel es mou entre els gèneres amb una joiosa desimboltura i confia que els espectadors vulguin creure's allò que els explica: com si n'esperés una certa innocència. Això mentre que fa que, amb simpatia vers ells, els personatges menteixin, s'amaguin coses, fingeixin, representin. Aquí hi entra en joc la idea que pot revelar-se una veritat a través de la falsedat. En una escena brillant en un bar de carretera, simulant que es barallen fent de mals actors, Abel i Clémence es diuen allò que senten i no s'atrevien a dir-se. Però també pot passar que la mentida passi factura. Garrel no jutja els personatges, els concedeix a tots les seves raons, en un film que vol ser d'entreteniment, però no pas frívol en la seva lleugeresa.

Imma Merino
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona